17/4/1931

בארץ ישראל הקר?
מי אשם בזה?
האשם הרוצח והממשלה, אותו הערבי ששלח את
הרוצח?
או האשם האנגלי המסית?
או האשמה הממשלה, המתירה את ההסתה
המסוכנת, אם דם היהודים ורכושם לכל רוצח ולכל
שודד?
בראש וראשונה אשמה הממשלה.
אל תאמרו שמקרה הוא זה, שאירע ערבי פגע
ביהודי.
לא. זוהי שטה ממשלתית רעה ומדונית, המכוונת
מלכתחילה והערפלת בכונה לרעתנו.
כי ראשית כל דאגת הממשלה בכל ארץ שהיא —
זוהי שאלת הבטחון בארץ.
ודרכים שונים לממשלה להבטיח את חיי
התושבים.
בארצות פראיות, הממשלה אוסרת את הנשק
של הפראים, ומניעת או מתירה את הזיון לאנשים
ורבותיים, בכדי שיוכלו להגן על עצמם.
בארצות הצפון־פראיות — הממשלה מתירה לכל
יושבי הארץ לשאת נשק, וכל אדם יכול להגן על עצמו.

בפקודה בנשק, שהממשלה הוציאה בשנת 1922,
היא התירה בפירוש לערבים־בידואים מסביבת עזה
והלאה לשאת נשק.

בעבר הירדן אין שום אסור לשאת נשק.

ואם נקח בחשבון את המצב הגיאוגרפי של
ארצנו, אשר אין בה נקודה, שאי־אפשר יהיה במשך
שלש שעות להשיג את גבולות הארץ מצד עבר הירדן
או מצד עזה, ונמצא שארצנו הקטנה מוקפה מ ח ס נ י
נ ש ק ח ו ק י י ם, אשר יכולים בכל שעה להעביר
נשק לתוך תוכה של ארצנו — היות ולא קיים באמצע
שום משמר אשר ימנע את מי שהוא מלעשות זאת.

והאם במצב כזה, שהערבים מצד אחד יכולים
לגשת בכל פעם שהם רוצים למחסן הנשק החקי
ולהשתמש בו — ומצד שני ליהודים אסור לשאת נשק
ואין לנו שום מוצא ומקום להשגתו — האם אין כאן
כונה ודונית להשאירנו הפקר לשודדים ורוצחים?

אמנם, הממשלה מחזיקה ע ל ח ש ב ו נ נ ו
שני בטליונים של צבא להגנת הארץ.

אבל, ראשית כל שקר הוא הדבר שנחוץ להחזיק
צבא־רב כזה להגנת הארץ.

נחוץ, שהממשלה לא תרצה להפקיר את חיי חלק
מתושבי הארץ.

את שמותיהם, ע"י החלת האחריות על הכפר כלו.

וממשלתנו — גם היא הבינה שבארץ פראית —
צריכים להטיל את ה חריות על הכפר כלו, במקרה
שאין למצוא את הרוצחים, ומשום זה הוצאה בשעתו
פקודת העונשיים הקבוציים.

כן, להלכה הבינה זאת, אבל למעשה?

למעשה, השלמו הברון וצפת איזה סכומים בהתאם
לפקודה הנ"ל?

הייתי נוכח, בזמן שסדרו את הקומדיה של משפט
על חברון, אם היא צריכה לשלם כסף ענושים בהתאם
לפקודת העונשים הקבוציים. סדרו משפט איפה? בחברון.
בחברון זו, שנהרגו בה 60 יהודים ונפצעו 70 יהודים
ונשדד כל הרכוש היהודי.

בחברון זו, שכל נכבדיה התאספו בשעת הרציחות
והשוד בעיריה שלהם וכלם יחד יצאו לראות במחזה,
כפי שהוברר מתוך הפרטי־כלים של המשפטים השונים,
בחברון זו היתה עוד שאלה אם צריכים להטיל עליה
ענוש קבוצי ולבסוף מה הם הסכומים שחברון זו שלמה?

והאם יש להתפלא אחרי כל זאת שאין פחד
הממשלה על התושבים הפראים, להפך, הם מתפארים
ובצדק כי: "אל דוליה מענה" (הממשלה אתנו).

והאם יש להתפלא, שהרוצחים לא נמצאים, אם
הם ברוחים וגלוים?

ה א ש מ ה ו ה א ח ר י ו ת נ ו פ ל ת
ק ו ד ם כ ל ו ר א ש י ת כ ל ע ל ה מ מ ש ל ה
ו א נ ו מ א ש י מ י ם א ו ת ה ל פ נ י כ ל
ה ע ו ל ם ב ש ט ה ז ד ו נ י ת ש ל ה פ ק ר ת
ח י י ה י ה ו ד י ם ו ר כ ו ש ם ב א ר ץ
י ש ר א ל.

ב. א.

המארב בנהלל

והנה אתמול התנפלו שוב נעלמים ממארב על
השומר היהודי בנהלל, ופצעוהו.

והרינו רואים, שכאן ישנה שטה של טרור, שטה
של התנפלות מתוך בטיחות גמורה, שהרוצח לא יענש,
כי אין מי שיתנגד לו, כי אין באפשרותו של איש
בלתי מזוין להתנגד למזוין, ועד שיודיעו למשטרה —
יעלמו עקבותיו של הרוצח.

ובשטה ארורה זו אשמה ממשלתנו שהעמידה
את הבטחון הצבורי על בסיס כזה — שלאיש השקט
התרבותי אין הגנה בארץ.

ודרישתנו מאת הממשלה, לעת עתה, היא אחת
ויחידה:

אם אין ביכלתה להגן עלינו־אל תפריע לנו
להגן על עצמנו. על הממשלה לאפשר לכל יהודי בארץ
שיהיה לו נשק ביד להגן על עצמו משודדי ליל ורוצחי נפש
כי רק בדרך זו תפסק האנרכיה של הפראים בארצנו!

טניה הגדולה, צדק ומשפט. רגלה, טעמנו "לחם"
זה וראינו מהו הסדר והבטחון הצבורי כאן: במאות
קובנות ממיטב אנשינו ובעשרות נקודות־שוב הרוסות
עלו לנו, ועוד רחוק הקץ, ואין יודע מה ילד יום מחר.
אף בימי שלטון־תורקיה הפרוע לא היתה שכיחה
הפקרות כזו ומעשי הסתה והתנפלויות כאלה שאנו
עדים להם במשך י"ד השנים של הדגל הבריטי בארץ.
בושה ועלבון כאן לדגל הבריטי, אבל לא נהיה
פטריוטים בריטיים יותר מן הבריטים עצמם, ואם ניחא
להם כך, בהיות שמם לשמצה ודראון יערב להם! ואולם
לא נרשה שעל גבנו יחרשו, לא נשלים אם התרשלותם של
נושאי הדגל הבריטי מביאה לנו חורבן ושפיכות־דם.
אי היו באות: הערב המר אלפי החילים והשוט־

(המשך בעמוד ב')

יום הששי

מאת עזמות

הבקר, חסל סידור פסח וקרבן פסח כהלכתו
וסידור פרגדים קטן ביגיור בכל משפטו וחוקתו
ובכשרו. מסתמא רוצים אתם, חביבי, שאספר לכם
בפריכות את פרשת הענין, לכל פרטיו ודקדוקיו, כדרכי
בקודש. אבל — אבל, מה לעשות, רבותי, והבחור הזעצער
שמר של ראשי חדרש ממני חומר, והיות יום עש"ק
בשלם ולעיניך תסתפק הפעם אם אדבר לכם ואספר לכם
בקצרה על זריזותה וחריצותה של המשטרה שלנו
בחיפוש.

מן רוב נסים המלאת בלילה, בראש אשמורת זה
הלילה ביום א' בשעה 9 בערב בערך ירה המקרה
כחתום שבת, מלק"ק חיפה ומאה צעדים מנקודת "אחוזה"
והמשטרה חודרת חגיגה לתקום המעשה ביפה שעה
אחת או שתים לאחר המעשה, כנהוג.

וכל כך למה? — מפני מעשה שחיה, כשאך נודע
להם הדבר ע"י התיליפון נסע השוטר בעל־ הנס
(הראנדרמן בלע"ז) עם בני לויתו מבני־דודנו
לעת לילה ותמלו משם קצת מ ל ה, שהוא צריך
לנשף דעבדא, ורשו זה פלא! כשאך הגיעו השוטרים
לתקום הרצון עלת בידם לתפש מיד את שלשת
ה ת ר ו ג י ם ותפסם יחד גם ארבעת ה מ צ ו ע י ם
הם אמנם השתדלו לתפש גם את הרוצחים, אבל לא
הצלחו, בחינת בבל־ירחה ובבל־ימצא במקום הזה־נחל
קשון ברגם!

נתברר אח"כ כי הרוצחים היו נחפזים משום־
מה לדרכם ובקשו מאד מאד לסלה להם כי לא היתה
להם עוד סבלנות לחכות לחקירה־ודרישה של המשטרה
וע"כ נאלצו לעקר מן המקום ונתחמקו à langlaise, ולא
עוד אלא שמרב חפזון נשאו את רגליהם ואת רוביהם
על שכמם ועשו במחילה "ויברח" בלא אמירת שלום
ומבלי להשאיר אחריהם אפילו את האדריסה הנכונה
שלהם... ו ר ג ל י ם לדבר כי הבורחים הלכו עפ"י
עקבותיהם לשפרעם, אלא שחזקה היא על ת"ח כאלה
מבני־דודנו שלא יוציאו דבר מסוכן מתחת רגליהם,
ואם הלכו לשפרעם משמע שהם דוקא מפדן־ארם או
מכפר ערבי אחר. העיקר הוא שיגיעו לעבר־הירדן
מזרחה, כאלו ירדו תהומה, מאפיש...

והעיקר, רבותי, שיחיה לנו בטחון, לא חלילה
בטחון הגוף והנפש ואף לא בטחון הרכוש — זוהי מלתא
דלא שכיחא בביתנו הלאומי! — אלא שאם ירצה השם,
וביחוד אם תרצה המשטרה ימצאו אינשאללאה הרוצחים
של יגיור כשם שנמצאו השודדים אשר התנפלו עלינו
לפני שנים אחדות בדרך לראמאללאה סמוך לירושלם
ובתחלת הלילה, ועקבותיהם לא נודעו עד היום הזה...
ועוד מים רבים יעברו בנחל קישון עד אשר יגלו את
הרוצחים האלה.

וראיה לדבר, שהממשלה הבטיחה שתי מאות
לירות טבין ותקילין למי שיגלה את הרוצחים או אפילו
מי שיראה עליהם באצבע קטנה מרחוק, ואם הרשות
מוסרת דינה לשמים ומכריזה כבר על "אילו מציאות"
ס מן רע הוא לנו וצריך להשתמש במלה, איך אומרים
בני־דודנו? — "סטאנא יא קדיש, תא יטלע אל־חשיש"
ובעברית פשוטה זאת אומרת: עד ביאת הגואל...

התראו? כשהתנפלו הרוצחים על אחד מכהני
הדת האנגליקנים בקרבת ירושלם, המציאה הבולשת
מתחת לאדמה "שני רוצחים" והעלו אותם לגרדום
למען יראו וידעו כי דמם של עשרת־השבטים סומק
טפ לא דם של "נייטיב" ולא דם פשוט של יהודי
חלילה כי אם דם כחול הנוזל בעורקי אנגלי קדוש
וטהור...

או, למשל, כשהתנפלו השודדים מבני־דודנו
בזמן האחרון על שמנה מכוניות בג'נין, יצאה פקודה
מלפני השליט, וכל השוטרים הקטנים עם הגדולים
יצאו בהולים ודחופים כאחשתרנים ממש, סרדיוטים
ושפעת קלגסים נתפזרו לכל עבר ובדקו בכל החורים
והסדקים, וחפשו בשבעה נרות בעצם היום כדיוגנס
בשעתו וכשמחפשים מוצאים! — עד שמצאו את החבריא
והובילו אותם אחר כבוד ישר „לחד־גדיא" ומסתמא
יבואו על שכרם כדיבעי ל"מיהוי, ולא עוד אלא שחד
מן חבריא נמלט לסוריא ושם נתפס ונידן למיתה
משונה...

והלא תזכרו בודאי את המעשה היפה, באחד
המושלים בעירנו, שגנבו את ה ת ר נ ג ו ל י ם שלו
באישון לילה. והקים את כל שוטרי הבולשת וחיילות
הקסרקטין בעירנו עד שתפשו את הגנבים
מבני־דודנו, והרביצו בהם במחילה רום אחת מעלה
ושבע למטה, עד שהתחילו הערבים קוראים כתרנגולים
ל"א עליכם יזכרו וידעו כי לא רק עשרת־השבטים
בלבד אלא אפילו תרנגוליהם ורגל אחת מתרנגולותיהם
אינם הפקר חלילה...

התקצ"ט משלים ודוגמאות הייתי יכול להביא
לכם בזוד"ה, אלא שמפני קצר הזמן והמקום, הריני
מקצר ואומר: ערוך מאתמול תפתה, והכל היה מוכן
לפורעניות.

• • •

ואם תרצו לדעת מי הם המרצחים וידי מי
שפכו את הדם הזה? — אל תפנו למשטרה ואל
תשעו לדברי־הבל של העתונים העברים, אלא פנו דוקא
לעתונים הערבים והם בדמיונם המזרחי יגלו לכם את
הסוד הכמוס: לא רק קומוניסטים הרוצים
לסכסך ישראל בישמעאל, כנהוג, אלא פשוט בתכלית
הפשטות: החלוצים הרגו זא"ז כדי להטיל חשד על
הגויים וקדושי חברון שרצחו את עצמם בישיבת
סלבודקה הלא יוכיחו....

ועוד רז אחד אגלה א נ י לכם: סבראה חזקה
היא כי הבחור ה י ר ו ק מבני־דודנו, מגבורי
המאורעות של אב בעירנו, שנתחייב חובת גלות
בעירו בגליל כשמעי בן־גרא בשעתו ואשר מצודתו
פרושה על כל הארץ — הוא הוא שעמד בפרץ והכין
את "הקונץ" ביגיור, מעשה ידיו להתפאר...

ובכ"ז, הועד־הלאומי שלנו לשטתו הולך, מתחלה
כשהגיעה אליו הבשורה הרעה נתבהל מאד ופנה אל
העתונים שלנו בדרישה של "פתח־שין־שא!" כנגד
שלשת בניו של ישמעאל בחומש: משמע, משא ודומם,
ותרגום יונתן אומר: לשמע, לשאת ולדום...

• • •

ואם תרצו לדעת עוד דבר — איני מאשים לא את
הממשלה ולא את בני־דודנו כי אם את עצמנו,
על שלשה פשעי יהודה ועל ארבעה לא אשיבנו, על
שלא למדו את בני יהודה קשת, ועל אשר לא עדעו
לחיות ב"אחוה" עם שכניהם ו"ל ה ת נ ש ק" (לא
מלשון נשיקה!) ולא פנו אל הרבי אחר בכפר החסידים
להודיין ב"קמיעות", שהן סגולה בדוקה כנגד המזיקין
מבני־דודנו לרבות הלילות. וברי לי וגם לכם, שלא
ידעו הרוצחים על ה"קמיעות" לא היו מחציפין כולי
האי, ולא היו מעיזין לעשות "פיף־פאף".

ומחמת שא"א יכולים, בעונותינו הרבים, לדבר
הפעם מתוך חירות, חייבים אנחנו ללמד קצת קבלה
מ ע ש י ת וללמד את כל הנענועים של הולבים
והאתרוגים עפ"י האר"י הקדוש. ועכשיו, שנשתנו כאן
סדרי מעשי בראשית, עצתי לשנות קצת גם את סדר
האלף־בית ששנו עפ"י הכוונות והרמזים של הזה"ק,
דהיינו:

בזכות הג' והד' של יג'ור, יהיה "היוד" בארצנו
עשוי לללי "חת", מחמת שאין לנו "סמך" על ה"פה"
כי אם דוסא על ה"כף" וביחוד על ה"נ..." ואחרי
המעשה הנורא הזה יאמר אצלנו: ע תחת ע', ו
תחת ז'... כידוע ליודעי חן...

• • •

בקש עקב לישב בשלוה והנה קפץ עליו רוגזו של
עשו, כלומר עשו בן עשו, ועלילת־דם שלו
בעתונו תונים.